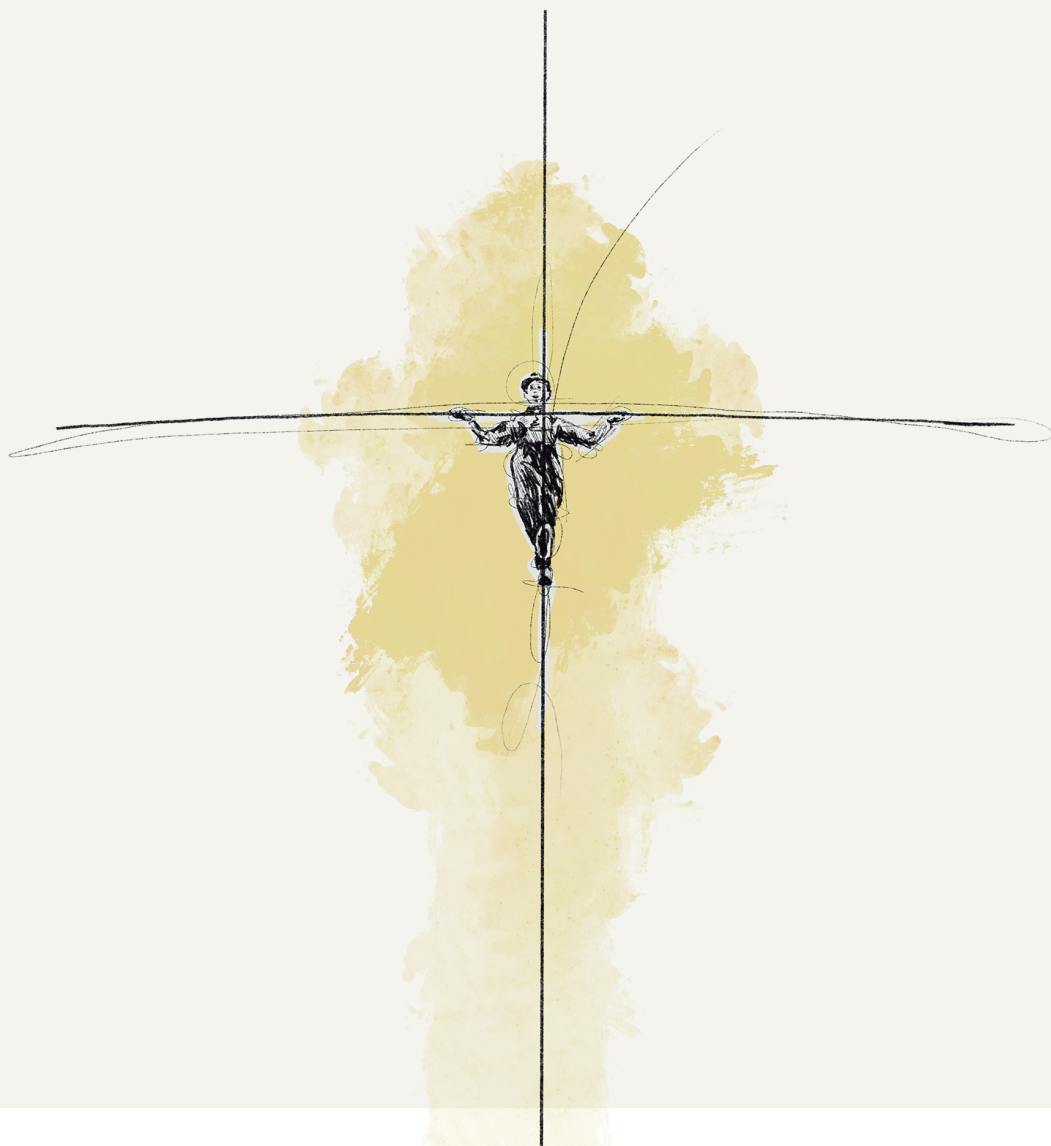

CONCHITA ÁLVAREZ LEBREDO

EL EQUILIBRIO DELICADO DEL FUNÁMBULO

SEMANA DAS LLETTRAS ASTURIANAS 2025

EL EQUILIBRIO DELICADO DEL FUNÁMBULO

CONCHITA ÁLVAREZ LEBREDO

EL EQUILIBRIO DELICADO DEL FUNÁMBULO

Principao
d'Asturias

Esta obra, editada pra festexar el *Día das Lletras Asturianas*
(9 de mayo del 2025), é de distribución gratuita.
Nun ta permitida a súa venta.

© **Dos textos:** Conchita Álvarez Lebreo

Edita: Gobierno del Principao d'Asturias :: Conseyeiría de Cultura, Política
Llingüística y Deporte

Xestión editorial: Ediciones Trabe / www.trabe.org

Diseño y maquetación: Ediciones Trabe

Ilustracións: Angélica Chamorro

Feito en Asturias

Depósito legal: As-00089-2025

ISBN: 978-84-10345-41-6

Pra min y pra min:

*Pra min, qu'emporondada na corda vou andando
axeitín y entornando, un pé delante del outro.*

*Pra min, qu'embaxo, empabolada
y rezando, contemplo el espectáculo.*

Ce qui est gênant c'est de mal se rappeler ce qu'on a déjà dit
dans les autres poèmes par exemple l'année dernière

JAMES SACRÉ: *Figures qui bougent un peu*

Lector de estos versos:
sé que vas a leerlos
porque esperas que te digan
aquello que quieres oír y nada más.

MARÍA MERCEDES CARRANZA: *De amor y desamor*

AMOR, POESÍA, LINGUA Y TRADICIÓN. *¿Y TÚ ME LO PREGUNTAS? HA, HA, HA*

Estráñaste y perguntas
por qué escribo ás veces noutra lingua
distinta da que mía madre
m'enseñóu.

¿Es tu quen me pregunta?
¡Vaya desilusión!

Ganas me dan condo te topo
de virar a cabeza a un lado con violencia
y de cuspir.

¿Pero es tu quen me pregunta cuase dous siglos despós?
¡Miánicas, qué decepción! Qué farta de responder
el mesmo por cen anadas. Levo contestando a esto
cento
cincuenta
anos
seguidos.

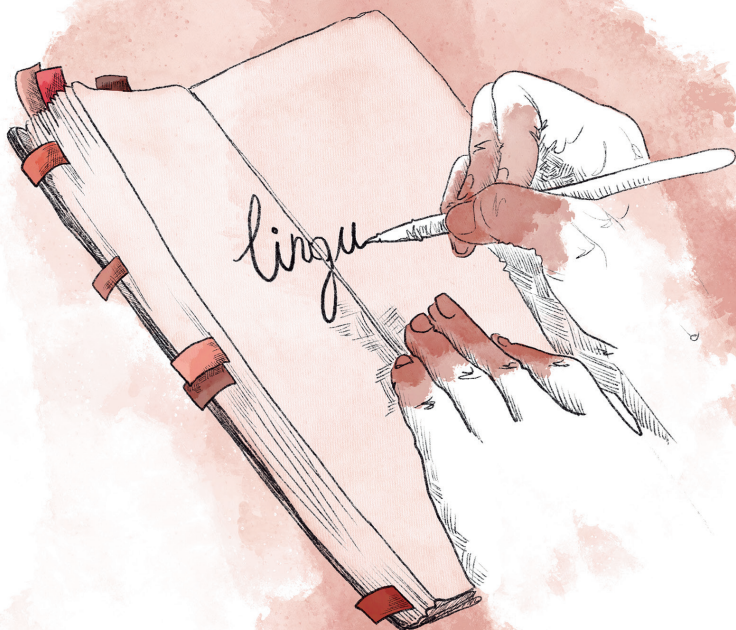
¿Pos pra qué vai ser?
¡¡¡PRA CHAMAR EL ATENCIÓN!!! (Maldito indolente...)

Y ben deitén que nun naciche
en Finlandia
ou en Hungría.

RIBADEO. CAYE ANTONIO OTERO. DEZ DA NOITE. PR'ABAXO OUTRA VEZ

Baxando por Antonio Otero
sinto unha necesidá perentoria
de chuchar.
Seilo: é porque é costa abaxo.
Nunca tal pasaría se ascendese renquiando
con unha meta concreta
con rumbo al centro da vila,
póñamos hacia el Cantón.
Namáis costa abaxo xurde en min el apetito
d'embutir a boca entera
coa da xente que vén andando
en dirección oposta.

Valirían os que suben
ou tán botando un cigarro
na porta del Casa Dios.
Pero un día máis sigo baxando
sin pararme enxamáis a saciar
esta sede absurda de toparse
entre os beizos de cualquera
antias de chegar á casa.

RELER A INFANCIA

Volva, señora Darling,
a axeiituarme as fantasías
como antano fixera cos soños
dos sous fijos.

Volva y meta nel fondo del houcha
(milimétricamente dispostos)
a cobicia d'engalar,
os delirios siderales,
el ansia d'amores temprados, que se liman y fain suaves,
a inmediatez y ese soño
unde naide me conoce inda
y, al verme, pensan que sou
súa irmá, súa madre, el amiga,
unha persona recta y fiable.

Volva, señora Darling,
a darme el chucho que leva
preso del labio
na comisura sempre
nel lado esquerdo.

A UNHOS OYOS QUE TENTAN DE POUSAR NOUTRO TELAR

Nun hai miyor amante qu'a túa mirada
cálida, envolvente,
qu'estoupa ás carcaxadas,
qu'esplica, chufa, suplica, abraza,
fala con palabras escoyidas,
implora acaso perdón y as faraguyas
del festín onírico qu'esvanecéu pola mañá.
Chucha ardentemente,
fala os mil linguaxes del deseo,
humedécese (si, tamén) y sinte intensamente
esta alegría dolorosa que nos consume
sin tocarnos,
apenas sin rozarnos,
namáis arrodando as nosas vidas y trabayos
y lanzando
dardos cada vez máis velenosos
que pasan dos tous oyos a os meus oyos
y lougo en sentido inverso hasta anularse.

Mirada amante, culpable
d'unha esperanza lola
qu'al tempo que m'atortora dáme a vida.

Mirada comprensiva, paternal, confidente,
mirada d'irmao,
mirada sabia, de mestro, de dios, d'amo
poderoso y, lougo,
sin apenas transición,

mirada muda, indiferente, mirada opaca y insultante,
de badulaque, de bufón,
de pouca cousa,
d'espectador,
de naide.

Nun desaparezas, mirada amante.
Nun te vayas inda.
Espera un día máis,
que contigo marcha el amador devoto
qu'adoróu el meu corpo
y, ás veces, quizáis el alma
con unha simple intuición
del que valían.

INSPIRACIÓN VS. TRADICIÓN

Nun fai falta andar mui lonxe
pra pañar versos.
Tán undequera, na casa,
nel amasar rítmico das maos
de mía madre
y nel queixido y bater da cancela
condo la deixas aberta y vai vento.
Nun hai poesía máis inspirada
qu'os suspiros de mía bola rezando sempre entre dentes
a mesma cántiga:
«Remar, remar, remar...,
¡total, pra morir na beira!».

SIGNOS D'ALARMA CONDO SALO DA DUCHA

Unha única y primeira cana
nel sito máis escondido
reluma máis qu'un letreiro de neón
anunciando un bar nel autopista.
É un *carpe diem* magnífico esmochicando.
Fluorescente señal de sentido único, obrigatorio na vía entera.
Resorte d'ilusióis, de lascivia, de pánico y d'impiedades
que cabalgan hacia min y, por momentos,
buril que modela el cuarzo impenetrable
que foi suplindo el peleyo cadaldía.

Unha cana única. Unha sola
que vou cortar arrentes coa tixeira
pr'aprazar por poucos días
a decisión terrible
d'andar sempre dereta
hacia el cementerio
ou felo en cizás, ben entretida
y cos oyes cegos.

DAÑOS COLATERALES

*Pra mamá, que nunca vai ter
este libro entre as maos.*

Nun los retirén inda. Os lentes
ocupan inútiles el sito de sempre
na mesa de noite
d'un cuarto baleiro. Ei tán.

Agora que tu marchache,
¿quén vai ser el lector alfa?

VERAO SOFOCANTE

Estas malditas moscas qu'embelumian
alredor de min y da familia
amargándonos el almorzo
mentres rumban nos ouguidos,
asediándome a rabuada
en aterrizaxe forzoso
nel tarro aberto del mel,
rozando coas súas viciosas patas
os párpagos, ventás, oreyas,
copulando con descaro
a dous pasos del mantel,
esas moscas, en suma, noxosas
axúdanme a entender por un momento
el mecanismo cruel y cego
da batalla.

Condo coyo a corra veyá da cocía
y douyes tal zorregada
que quedan
máis tesas qu'a canaveira
y vexo el tarrén somentado
cos sous cadáveres mouros,
figúraseme sin esforzo
un campo de combate.

Se unha mosca espatexa moribunda
y la remato pisando mentres berro ¡¡¡qué noooxxxooo!!!,
nese momento entendo horrorizada
que nun é a piedá el que move a un soldado

a dar el tiro de gracia:
 é sentilo mosca,
 pensalo mosca,
 inspiralo-espíralo mosca,
 odíalo mosca, irreconciliable outro
que se pode volver sin un tiro
nun ser molesto que rompe
a comodidá da nosa casa,
da mía butaca de brazos,
da cocía de leña prendida,
del meu baño chen d'espuma y con aceite de lavanda,
 que m'enzorita y fai escougar
 y remexerme
 y amostar os dentes
 y apretar
 y soltar col rodiyo unha zorregada-tiro
 que m'ha deixar
 volver á trincheira,
 atusar os pelos de punta y,
 fendo un esforzo heroico
 por esquecer,
 preparar outra rabuada
 ben untada de manteiga
 y sentirme única
 y exclusivamente
 humana.

ESTAMPA Á BEIRA DEL MAR

Nun hai ruínas máis románticas
qu'as del castelo d'arena
qu'a terquedá da marea
obligóu a abandonar
y esbarrumbóu en segundos
desfendo en cada embestida
a ilusión d'un crianzo ou de dous ou de tres,
os esforzos d'emparzado
de seis bracos urxentes,
a pasmosa soberbia
da nenez.

SILENCIOS INCÓMODOS ENTRE AMANTES IMPROBABLES

Pra quen nun se conoce apenas
esas horas soltas en silencio
esperando algún milagre (a chave
del frenesí)
queiman máis que vinte anos completos
de convivencia.
Y el espacio confuso entre dúas siyas
alredor d'unha mesa de xuntas
estrema máis qu'unha serra
coronada polos fillos captadores
de cumulonimbos celosos
sobre un abismo aberto entre deseos
que se buscan a destempo
sin atopar máis qu'a mázcara, el envoltura
confundida coa renembranza amena
del tempo en qu'antifaz y capa
eran hábito corrente.

LÍMITES DA PALABRA

Nun abonda dicir noite
pra qu'escureza
nin lume pra calecer.
Coa palabra caldo nun se mata a fame
y porque digas clarén
nun vai deixar de chover.

Y non, por dicir quérote mil veces
nun me tas fendo el amor.
Nun pinta, sequera de lonxe,
nada que s'asomeñe
nin un chinisquín
al amor.

PREGARIA INSENSATA

Nel momento en que deixache de rezar
por unha causa xusta y santa
y t'atrevice a suplicar al *Cielo*
que consentise el pecado
(índa máis que consentise, que favorecese
el daño)
zarrache coa tarabica
a porta del descanso,
a serena pracidade dos días sin sorpresa
que tu tanto aborrecías
peró que, anque nun lo creas,
eran el única felicidad perfecta
a que se pode aspirar nesta vida.

Non todo é amor.

TIMIDEZ DESTRUCTORA

Nun é tímido el que nun s'atreve
senón aquel a quen Dios mesmo negóu
el regalo da medida.

Ou queda curtio (como cuase sempre)
ou al queimar un último cartucho
dinamita coa súa vida
a barreira sutil da prudencia,
y todo el cuidado
que durante anos puxo al pisar
pra nun quebrar a esperanza cristalina
que súa madre ye apegóu
ás plantas dos pés
dende el propio parideiro
queda eternamente aniquilado
peró non pra él namáis, ¡non xa!,
senón pra todos, absolutamente
todos
os tímidos
del universo.

QUÉROTE MIYOR DE MALA OSTIA

Dende hai unhos días, condo ris,
nel sito de gozar coa túa alegría
sinto pavor.

Teño medo de que seña
un visaxe de burla
ou de condescendencia.
A superioridá consciente
del qu'engada hasta as colobras.
Unha altivez perdonavidas
qu'aguarda un signo de pasmo
ou de simple despiste
pra poder esmagayuar-me
definitivamente.

EQUILIBRISTA IMPRUDENTE: POETA

O
utra vez a impaciencia rompéu el equilibrio
del funámbulo novel
que, tras cruzar a caleya entre unha ventá y outra
pol terceiro piso,
xa nun quixo ensayar máis
y esfoutóuse na quinta avenida
pola parte ancha (que nun sei se hai)
dende el altor tolapeiro unde ve igual os cardos
qu'os mexacáis.

Nun chegou inda al tarrén
(nun s'esnafróu de momento)
peró vai cayendo, cayendo, cayeeeeeeendooooooooo...
Cai neste bocadín á velocidá acelerada
según ás leis inamovibles da física (que nun podería romper
nin con muito entrenamiento).
Cai y cai y cai y cai
muitos metros por riba
de viandantes incautos que cruzan
a caye por un semáforo.
A muitos metros.
A menos metros.
A poucos metros.

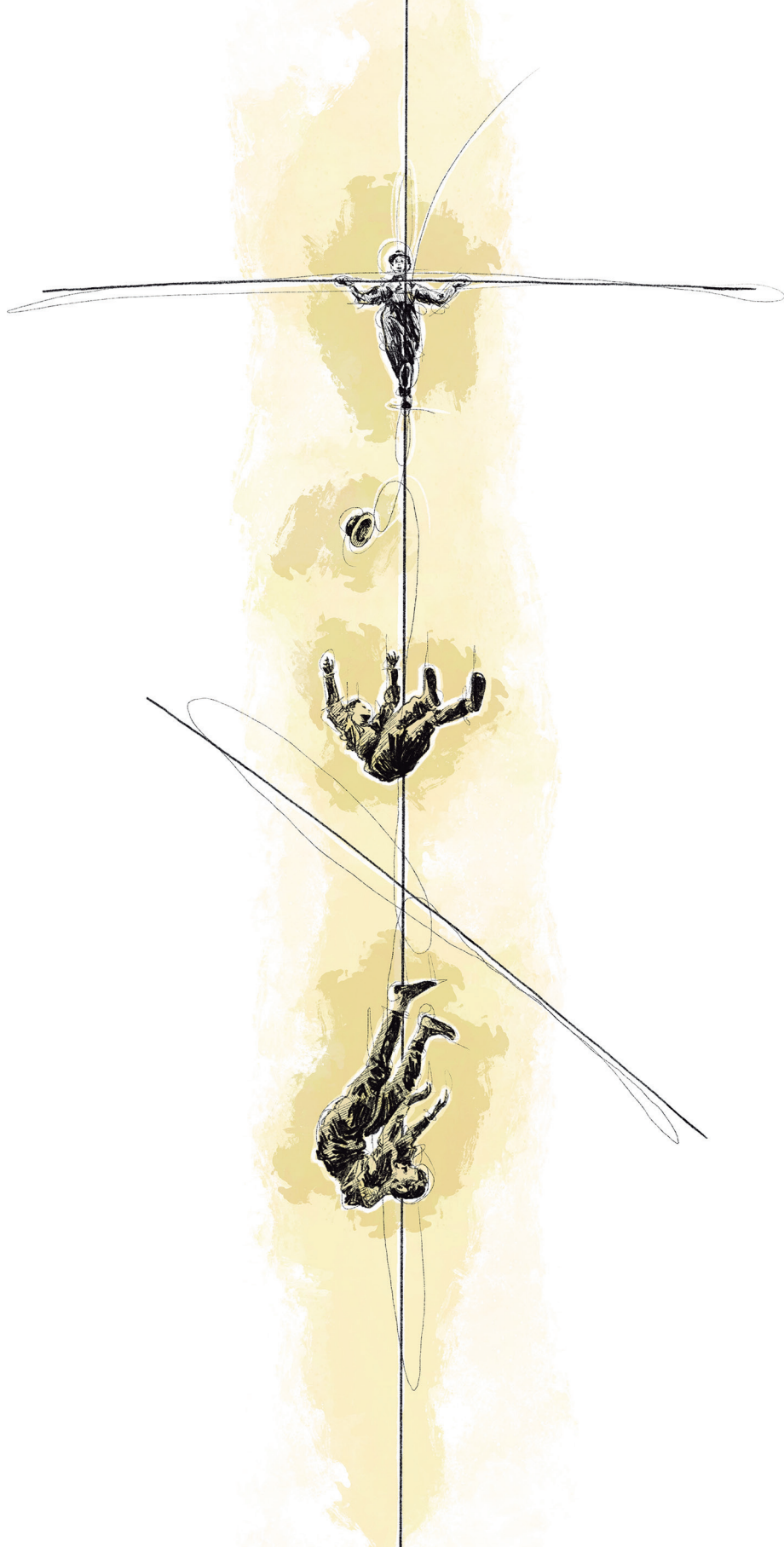
Cai y pensa de qué xeito aproveitar
os ultimísimos segundos,
xa que tan mal gobernóu
el conxunto da súa vida.
Nun quer provocar un accidente
irrupindo brutalmente en hora punta.

Dando unha volta nel aire
ve a súa pértiga cayer
á velocidá que dicta
el sou pesor
y eso faiye pensar que quizáis
podería alargar este tramo letal
definitivo
se se fose desfendo
de todo el lastre:
el sou orguyo, temeridá, impaciencia,
a soberbia, as arroitadas,
peró tamén
el rencor y, ¿por qué non?,
esos remordementos que pesan tanto, taaaaaanto...
Aquela vez que nun perdonóu
al irmao, nin perdonóu
al amigo, nin perdonóu
a sou padre,
peró sobre todo
(eso si pesa un quintal)
aquela vez que nun
se perdonóu él mesmo.
¿Por qué aforrache as pasadas pequenías
que levan al outro lado por terca ponte de pedra?

Vaise esnafrar, amigos peatóis, nun vaciledes.
Dígovolo agora que lo podedes ver cayendo
y dávos tempo d'apartarvos pral acera rapidín.
Vaise esnafrar se nun se dá desfeito xa
nestas desesperadas últimas
décimas de segundo
d'ese tolo y pesado sentimento que
dende el xarmolo dos tempos
fai a xente atravesar
vales, ríos, montes..., todos os paisaxes tópicos (¿cómo se chama?, ¿amor?),
peró qu'a él levóulo
hasta a mesmísima cúpula d'un rascacelos

pensando que podía arrabuñar el edén
antías del qu'ordenaban
as leis inalterables da química, que
(por se nun lo sabíades)
son abondo independentes
das súas físicas irmás.

Ai ho..., esnáfrate xa,
nun nos fagas sufrir aquí máis
nel acera.
Déixanos de vez solos
in hac lacrimarum valle.

¿ÚNDE VAS, TOLÍA?

Nunca sei administrar a victoria
pra que me dure sequera un par de días
en que poda feliz revivir
el sopro de gloria
dulcemente esparramada
nun sofá.

A ebriedá del trunfo provoca
que me tire xa al outro día
sobre el adversario
(querido, adorado adversario)
col desconcerto que sempre dá
el euforia de pouco.
Y así cayo derrotada
nel primeiro envite
chía de mancaduras feas, feísimas
qu'acabarán en cangrena
máis cedo ou máis tarde.

¿PERÓ VOU QUEDAR SIN *HAPPY END*?

Aⁿdo aguardando un momentín manso
qu'estampar nel meu cuaderno
pra poder pechar el obra
con un poema que deixe
un grato sabor de boca.

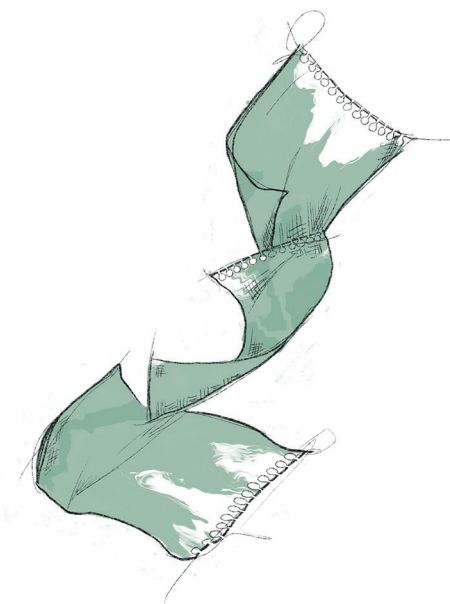
Peró nun chega y prolongo
os versos d'esta agonía
deixando un rastro innecesario
que delata a pequenez
del meu calvario,
ese lirismo absurdo y sufrinte
que vou pingando undequera
y que cuase todo el mundo
envidia,
aborrece,
ignora.

DECIDIDAMENTE, NUN T'ENTENDO

Fala claro.

Nun sei se tas farto dos meus torpes amagos
ou te divirten.

Se esperas a que día un paso decisivo
ou vas fuxir en conto atopas un furado
aberto nel baluarte
da túa pereza.

ANQUE GANÉN A BATALLA, PERDÍN A GUERRA (AL FIN FALACHE CLARO)

Lográchelo.

Xa me sinto un cagayón
qu'algúen pisóu y deixóu lougo
apegado nunha beira
pra desentenderse d'él.

¿Y agora qué?
Déixacheme desfeita y estrapuada
en estratéxico sito
pra que volva amolar a algún outro
(y esta vez, xúrolo, vai ser
de maneira involuntaria)
condo m'apegue outra vez a unha sola
y persiga cheirenta
os pasos d'algúen
mentres tu dende unha esquina da corte
ris y contemplas con sadismo
cómo se vai consumando
a mía disolución lenta sin deixar de provocar
xestos de noxo, caras d'odio,
frenética fricción de zapatos,
fuxidas espavoridas.

DOLO INCONSOLABLE POR DAQUÉN QUE FOI NAMÁIS (ESPLÍCANME OS ENTENDIDOS Y NUN SEI SE DARYES FE) UNHA FICCIÓN DEL MEU CERE BRO NECESITADO

Eu tía un amigo y el meu amigo era grande,
desadorme
cuase sempre.

Era el mundo.

El meu amigo era mía madre y, se m'apretas,
el meu amigo era Dios. Y era tamén:
Gas hilarante.
Valeriana.
Porta a medio abrir
ou pechar.
Galochas veyas d'escarpín
pr'andar nas lamaceiras
despós del torbón.
Mapa con marcas fluorescentes
dos camí os fáciles sin costa.

Tía alas y volaba alto.
Y anque a min nunca me saliron
nin aprendín a engalar,
puiden felo emporondada nas súas
condo naide nos miraba.

Era puxo que m'erguía
unque el meu corpo fraque refugaba

abandonar el tarrén.
Escala pra engarabitar ás figueiras
y espeyo unde me vía eu tamén grande,
desadorme y, hasta ás veces,
fermosa, cuase, y coraxega.
Un espeyo deformante
que quebróu de supetón
y me deixóu de novo pequena,
fea, torpe, cobarde y fracá
como antias.

Peró eu nun lo soñén,
tuvén un amigo.
Y el meu amigo foi mía madre.
Foi el mundo.
El meu amigo foi
Dios.

CONGOXA DEL QUERO Y NUN PODO

Últimamente esperto col sabor del arena
entre os dentes,
a desacougante angustia dos efluvios d'un verao
radiante y feliz
incrustado hasta a denteira nos intersticios
sin dalo saboriado.

EL SENDEIRO DEL SEÑOR

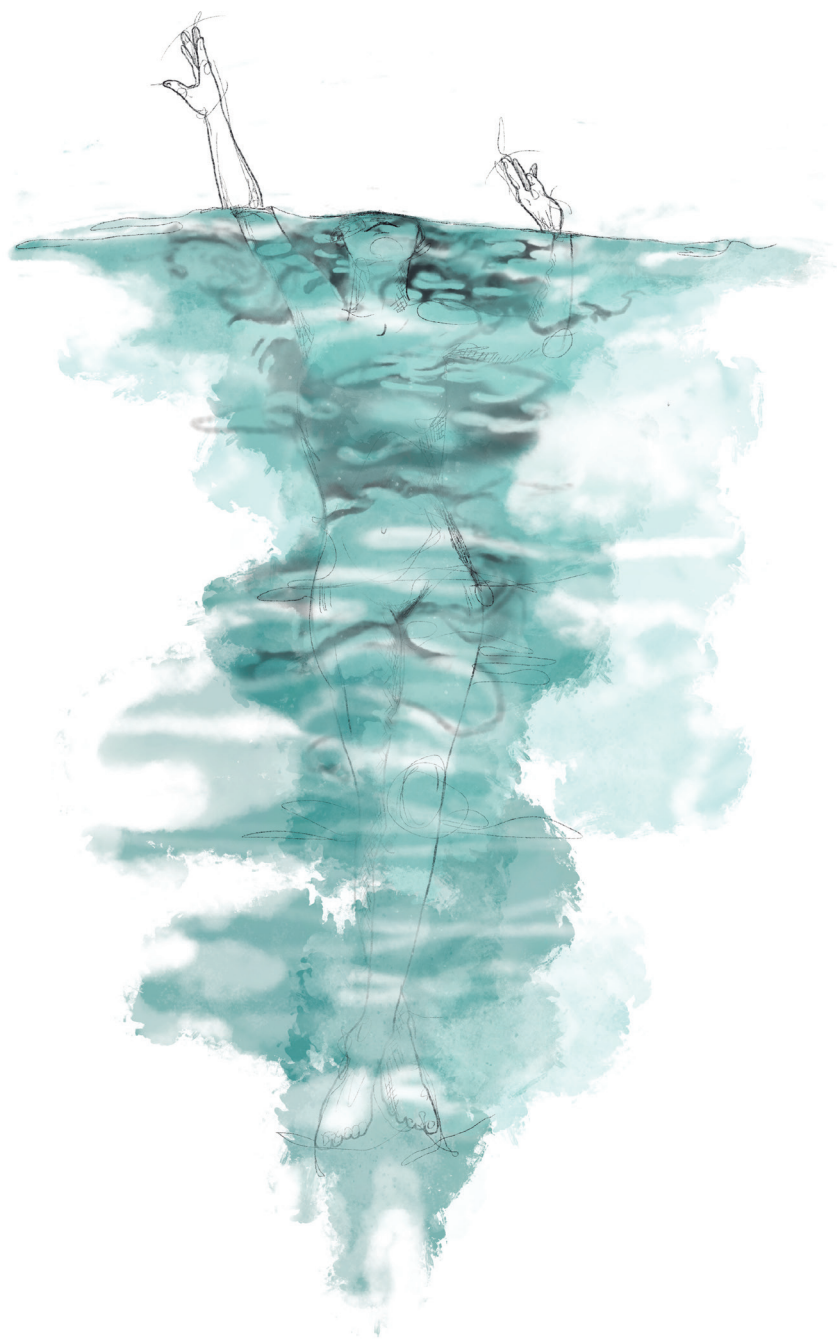
Amo al Señor, pero ás veces
confeso que confundo a Súa imaxe
col reflexo efímero y ondulante
nel regueiro:
a brancura da túnica cinguida al corpo,
el movemento decidido del sou manto,
a mao que cofa a barba un par de veces
y el magnetismo da mirada
intuída baxo el augua.

A froxedá del pescozo
pra dobrar hacia arriba buscando
a Guapura orixinal,
esa fraqueza que mantén
sempre gacha a mía cabeza
vendo cómo corre el augua
con heraclitiano paso,
prívame das escelencias
qu'intuyo han a existir nas Alturas
limitándome a unha copia (maxistral, si, pero copia)
treslucida nun camín
zúmbano y pasaxeiro
mentres sobre a mía cabeza
esténdese recto y estreto
el sendeiro del Señor.

AS REGRAS DEL XOGO

Avezábamos fer a mesma travesía entre as balizas
na boca del porto
da verde á colorada y da colorada á verde
anque dacondo a destempo
ou en dirección inversa.
Eu ben sabía dende el empezo
que che prestaba máis el buceo
que nadar na superficie
peró a similitú da traxectoria
podía levarme a pensar
na casualidá de toparse en algún punto
del noso esforzo.

Repara en qu'as auguas fondas del mar,
ás veces mansas, ás veces procelosas,
son a metáfora xusta, que non por mui mansuñada
é menos guapa y eficaz,
das reviravoltas da vida.
Nun vou renunciar a ela
porque outros la usaran antias
ou porque ch'esqueicéu na casa
a botella del osíxeno.
Valme neste momento preciso
de salvavidas.
Nun quero afogar por escúpulos absurdos
de poeta y, muito menos,
porque tu inda nun reconozas
as coordenadas.

Saliche á superficie pra qu'eu te vise.
Por vanidá.
Móveste a gusto nel fondo, pero de vez en condo precisas
medir as forzas, y eu convertínme pra ti
nel competidor perfecto.

Fixíchelo muito ben: soupiche miyor que naide
nadar y guardar a roupa.
Nun ch'importóu deixarme espida y sola
na superficie.

Tate feliz nas fonduras, pero nembra
que tamén el mar ten
as súas leis.
Y se nun vas querer
volverme a roupa,
nun m'afundas.
Deixa que saque a cabeza, alomenos,
pra respirar.

As balizas siguen alumando.

CONVENCÍOIS ORTOGRÁFICAS

Agárrome a os puntos y ás comas
cua terquedá ferrial del que luita
por tapar un paso vacilante.

Nun quero ser a oveya mansa entre os xugrares
peró envidio os que avanza sin muletas.
Admiro os versos que flotan y engalan
pra simular axina un baxón
que nunca dá alcanzado a terra.

Cobicio hasta riscar el delirio
as cadías informes de grafemas,
os vocábulos vomitados en hipnosis,
as rachas arrítmicas subxugadas
pol veleno asoberbiante
das pretensióis.

Déixanme coa boca aberta as carambolas,
cómo se xuntan y xebran
en danzas ilusorias
as palabras disonantes, antitéticas,
as citas literarias retorcidas
hasta que verquen por fin
el último goto d'esencia.

Admiro os qu'avanza sin muletas,
si,
peró humildemente suplico
que cada vez que trespasen

a solarega del folio
deixando abandonado el bastón
nun recanto del portal
seña sempre en acto libre,
único
y sin resentimentos.

Torpe, eu amárrome a os puntos, a certas comas
y ás frases feitas,
ás séculas y proxamadas,
al linguaxe xinxelo da vida
pra salir da mía paraza
y achanar el camín hacia zonas máis pobladas
y nun envanecer nun islamento
ebúrneo y tresnoitado.

Dispoño pra os versos d'un báculo
col puño d'ouro,
quizáis el que tuvo el bisabolo y alguén ye roubóu del paragüeiro
según mía madre me contóu
centos de veces.
Vexan: anque sempre s'ignoróu
a identidade del ladrón,
él mesmo acabóu por delatarse
nun acalorado mitin
condo, con mirada brava,
fixo un xesto amenazante alzando el puño
y amostrando, á vista de todos,
el león que coronaba
el bastón del opoñente.
¿Y por qué nembrar esto agora
condo falo de poesía?

Igual porque a memoria,
el anécdota y as señardades,
a empuñadura dourada,
os bastóis fidalgos y os rústicos caxatos

nun son máis que convencións
del existencia.
Signos d'ortografía,
pautas na libreta emborranchada
d'un párvulo,
simples agarradeiras
del poeta.

ANTÍDOTO PRAL NARCISISMO

A prósima vez que supoñas
qu'os que nadan entre as islas
te consideran ún máis,
recorda que tamén el augua
condo ta en calma
fai d'espeyo.
Has mirarte ben y axeito
antias de chumbar.

ATAQUE INCLEMENTE

Ás veces os versos asaltan como moscas
y debo pasar a mao con furia pola fronte
pra escorrentalos,
pra evitar a picadura breve y penetrante
que me fai recayer sempre
nunha rabia estraña,
nesta dolencia de momento sin vacuna
qu'a xente non contaxada
chama poesía.

REGRESIÓN ROSALIANA

É sede cruel de desquite
a que me fai salir del meu mutismo
xa prolongado
pra dicir máis nada que: ¡Sola, soooooola!
¡Volvédesme deixar sola anque suplico!

Peró conto máis berro,
conto máis volo repito
menos ouguides.
Y fendo outra vez el sueco
y aferrándome a mao con aloumiño
decides cambiando de tema:
Peró se tas con nosoutros...

ATRICIÓN

Se escoyo el orde, el compromiso y a moralidá
nun é por unha convicción interna.
É porque na infancia amarráronme al incra
y foron moldiando a mía envoltura
cos golpes acompasados
da virtú.

Se nun deixo tirados
a todos os que me queren
nel mitá d'algún suqueiro,
nun é por escúpulo del alma
senón polas pasadas marcadas na vía
qu'ofrecen resistencia a os meus zapatos condo andan
anque me guían.
Por un automatismo delirante
que me leva a fer el que s'espera
y a sentir anque con rabia
y malencolía
el alivio de nun tomar decisióis
porque alguén las tomóu xa por min
muitas décadas antias
de que nacece.

Nun hai bondá nos meus actos
senón rutina borracha de rebeldía
que quixera pregonar pra resarcir
estratos de frustración.

Peró nun sei cómo deixar
constancia del sacrificio,

da mía pasión reducida
a brasa oculta,
á povixa, inda fumiando, d'un cigarro
manchado de pintalabios.
Nun me parez axeitada unha carta
coa indicación de que se lea
namáis se morro.
Nin un diario aberto
na foya del *mea culpa*.
Nin dicirye a cadún na cara
el que tou na fe
que nun ha a entender.
Nun quero causar escándalo, ofender
ou parecer vengatibre.
(Dios nun quira que me poñan
nunca a camisa de forza).
Por eso escribo estos versos:
porque sei que ningún d'elos
nin en éxtasis sonámbulo
vai ler nunca os meus poemas.

Peró ha a saber todo el mundo
qu'envidio hasta a enfermédá
el alegría inconsciente
dos que nun saben del camín
nin da verdá
nin da vida.
Dos qu'acaban por morrer
condo pisan na furaca.
Cobicio a libertá das arribadas,
el estremecemento d'entrar nel mar en inverno
y qu'el dolor nel peleyo
del salitre axelado
se m'incruste nas telergas.
El engaño d'oyos d'un baleiro dulce
coa silueta da Serena
y el unión de simplicidades anestésicas
cofándose perpetuadas nos teléfonos móbiles

y na inxenuidá disfrazada de rótulo
nos cruces dos camfós.

Envídiyos a xordeira al choro
y al rilar de dentes,
el nun esmolerse pol pelo ou a calvicie
dos esqueletos
nel día del Xuicio.

¿Viviréi a intensidá da promesa
al final del meu camín
tan ben sinalizado?
¿Atoparéi el gozo que m'anunciaron?
Nun me fío.
Nun hai bondá nos meus actos luminosos.
Namáis cobardía, medo.
Mea culpa. Mea culpa. Mea maxima culpa.

ÍNDIZ

Amor, poesía, lingua y tradición. <i>¿Y tú me lo preguntas?</i> Ha, ha, ha	11
Ribadeo. Caye Antonio Otero. Dez da noite. Pr'abaxo outra vez	12
Reler a infancia.	14
A unhos oyoos que tentan de pousar noutro telar	15
Inspiración <i>vs.</i> tradición	18
Signos d'alarma condo salo da ducha	19
Daños colaterales	20
Verao sofocante	21
Estampa á beira del mar	24
Silencios incómodos entre amantes improbables.	25
Límites da palabra	26
Pregaria insensata	28
Timidez destructora	29
Quérote miyor de mala <i>ostia</i>	30
Equilibrista imprudente: poeta.	32
¿Únde vas, tolía?.	36
¿Pero vou quedar sin <i>happy end</i> ?	37
Decididamente, nun t'entendo.	38
Anque ganén a batalla, perdín a guerra (Al fin falache claro).	40
Dolo inconsolable por daquén que foi namáis (esplicanme os entendidos y nun sei se daryes fe) unha ficción del meu cerebro necesitado	41
Congoxa del quero y nun podo	44
El sendeiro del Señor	45
As regras del xogo.	46
Convencióis ortográficas.	49

Antídoto para el narcisismo	52
Ataque inclemente	54
Regresión rosaliana	55
Atrición	56

Rubién 2

Principao
d'Asturias